

Sygn. akt I ACa 406/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2013r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Lilla Mateuszczyk
Sędziowie:	SSA Małgorzata Stanek (spr.) SSO del. Joanna Walentkiewicz - Witkowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Jacek Raciborski

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2013 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **Ośrodka (...)** w Ł.

przeciwko **W. Ś.**

o ochronę praw autorskich

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 6 lutego 2013 r. sygn. akt I C 1033/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od W. Ś. na rzecz Ośrodka (...)** w Ł. **kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. Akt I ACa 406/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 lutego 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z powództwa Ośrodka (...) w Ł. przeciwko W. Ś. o ochronę praw autorskich:

1. nakazał W. Ś. zaniechanie naruszeń praw autorskich przysługujących powodowi poprzez zakazanie dalszego zwielokrotniania na płytach DVD i sprzedaży filmów: (...), które pozwany sprzedaje na płycie DVD zatytułowanej (...);

2. nakazał W. Ś. złożenie we własnym imieniu oświadczenia o następującej treści: „Ja W. Ś. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) oświadczam, iż naruszyłem prawa autorskie Stowarzyszenia (...) w Ł. do filmów: (...) które bezprawnie sprzedałem na płycie DVD zatytułowanej (...). Za dokonane naruszenie przepraszam. W. Ś.” oraz opublikowanie w/w oświadczenia w Gazecie (...) na stronie 3 w wydaniu poniedziałkowym, czcionką (...), rozmiar 14 w ramce o wymiarach nie mniejszych niż 8 cm na 8 cm, w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;
3. oddalił powództwo w pozostałej części;
4. zasądził od W. Ś. na rzecz Ośrodek (...) w Ł. 360 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. nakazał pobrać od W. Ś. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 600 złotych tytułem nieziszczonych kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, z których wynika, że pozwany W. Ś. od 1 lipca 1997 roku prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Wytwórnia Pomocy (...) polegającą m.in. na reprodukcji zapisanych nośników informacji.

W wyniku zawartej umowy dotacji nr (...) z dnia 23 grudnia 2008 roku powód uzyskał dofinansowanie od Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej z siedzibą w W. na realizację przedsięwzięcia pod nazwą (...) W dniu 6 października 2008 roku pomiędzy R. W. a powodowym Stowarzyszeniem została zawarta umowa o dzieło i przeniesienie praw autorskich, w której R. W. zobowiązał się stworzyć na zamówienie Stowarzyszenia serial pt. (...) - film, trwający 7 odcinków x 20 minut oraz przenieść na zamawiającego autorskie prawa majątkowe do dzieła na wszystkich polach eksploatacji: prawo do wykonania kopii, rozpowszechniania filmu w kraju i za granicą za pomocą wszelkich technik filmowych i sieci telewizyjnych, wykorzystywania materiałów filmowych do celów edukacyjnych i promocyjnych. Przeniesienie praw autorskich do dzieła miało nastąpić w dniu odbioru dzieła przez zamawiającego. Umowa została wykonana, dzieło zostało odebrane. W dniu 8 lutego 2010 roku powodowe Stowarzyszenie potwierdziło otrzymanie 7 płyt DVD zawierających serial (...) wykonany zgodnie z umową z dnia 6 października 2008 roku.

W ramach swojej działalności pozwany prowadzi stronę internetową (...). Na stronie tej pozwany oferuje kolekcję blisko 2.500 filmów edukacyjnych wyemitowanych przez polskojęzyczne stacje telewizyjne i utrwalonych na płytach DVD. Zlecenia na nagrania mogą sporządzać wyłącznie szkoły lub biblioteki. Wśród oferowanych płyt znajduje się płyta nr 1050 zatytułowana (...), na której znajdują się filmy: (...) Cena płyty DVD wynosi 37 złotych. Pozwany otrzymuje zlecenia od szkół i bibliotek na dany film, wykonuje jego kopię i wysyła. Pozwany nagrywa filmy, które ukazują się w telewizji, następnie wykonuje kopie filmu, okładkę i nadruki. Ponadto ponosi koszty związane z dostarczaniem płyt i prowadzeniem firmy np. księgowości. Pozwany utrzymuje się z tej działalności, a także z emerytury. Pozwany wykonał trzy kopie płyty z filmami, których dotyczy sprawa. Pozwany sprzedał płytę (...) Zespołowi Szkół (...) w Ł., Gimnazjum nr (...) im. (...) w Ś. oraz (...) w Ł.. Przedmiotowe filmy zostały kilkakrotnie wyświetlone w stacji (...). Pozwany nie kontaktował się z powodowym Stowarzyszeniem, nie uzyskał od powoda zgody na rozpowszechnianie przedmiotowych filmów i nie informował powoda o rozpowszechnianiu przedmiotowych filmów. Płyta (...) zawierająca przedmiotowe filmy jest nadal w ofercie na stronie internetowej pozwanego.

Wobec powyższych okoliczności Sąd Okręgowy wskazał, że bezsporne jest, że stronie powodowej przysługują autorskie prawa majątkowe do serii filmów pod tytułem (...). W ocenie Sądu pozwany swoimi działaniami, podejmowanymi bez wiedzy oraz zgody powoda, naruszył jego prawa autorskie do w/w filmów. Zdaniem Sądu pierwszej instancji okoliczność, iż pozwany posiada koncesję udzieloną przez Ministra Kultury i Sztuki na dokonywanie przenoszenia zapisu dźwięku i obrazu na taśmy, płyty itd. jest bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem obecnie obowiązująca ustawa o swobodzie działalności gospodarczej nie przewiduje konieczności uzyskania koncesji na taką działalność gospodarczą jak prowadzi pozwany, czyli reprodukcję nagrań video.

Również, jak wskazał Sąd Okręgowy, bez znaczenia dla niniejszej sprawy są ustalenia sądu w sprawie karnej powoływane przez pozwanego, nie wiążą one bowiem sądu cywilnego, ponieważ sąd karny oceniał działalność pozwanego jedynie pod kątem przesłanek przestępstwa z art. 58 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 16 lipca 1987 roku o kinematografii, sam zaś fakt, że działalność pozwanego nie wyczerpuje znamion takiego przestępstwa nie przesądza o tym, że nie stanowi naruszenia prawa autorskiego.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że nietrafne jest powoływanie się przez pozwanego na art. 28 pkt. 2 ustawy o prawie autorskim, bowiem niewątpliwie jest, że nie należy on do kręgu podmiotów wymienionych w tym przepisie. Działalność pozwanego ewidentnie prowadzi bowiem do zwiększenia liczby egzemplarzy w obiegu. Z tego względu, pomimo tego, iż pozwany działa na zlecenie uprawnionych do tego podmiotów, jego działalność nie mieści się w granicach art. 28 punkt 2 ustawy o prawie autorskim. Artykuł ten nie zwalnia pozwanego, jako podmiotu innego niż w nim wskazane, z obowiązku respektowania praw autorskich. Ponadto działalność pozwanego w istocie nie służy celom wskazanym w tym przepisie - uzupełnieniu, zachowaniu lub ochrony zbiorów bibliotek i szkół. Biblioteki i szkoły nabywają od pozwanego płyty z filmami w celu poszerzenia (gromadzenia) swoich zbiorów. Sąd Okręgowy podkreślił przy tym, że przy ocenie czy działalność pozwanego korzysta z ochrony przewidzianej w art. 28 pkt. 2 ustawy o prawie autorskim nie można pominąć okoliczności, że ma ona charakter zarobkowy, pozwany czerpie z niej zyski. Ceny sprzedawanych przez pozwanego płyt odpowiadają cenom rynkowym płyt DVD z filmami „komercyjnymi” dostępnym w handlu detalicznym.

W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał, że pozwany dopuścił się naruszenia praw autorskich powoda poprzez zwielokrotnianie utworów oraz wprowadzanie ich do obrotu.

Sądu pierwszej instancji wskazał, że podstawą prawną roszczenia z pkt. 2 pozwu, uwzględnionego w pkt. 1 wyroku jest art. 79 ust. 1 pkt. 1 prawa autorskiego. Uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa zaniechania naruszenia wówczas, gdy trwa stan naruszenia prawa autorskiego lub gdy wprowadzie stan taki ustał, lecz istnieje możliwość powtórzenia podjęcia działań naruszających prawa autorskie, a taka sytuacja występuje w przedmiotowej sprawie, ponieważ płyta (...)zawierająca autorskie filmy jest nadal w ofercie na stronie internetowej pozwanego. Ponadto uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może wystąpić z żądaniem: jednokrotnego lub wielokrotnego ogłoszenia w prasie oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie, zatem na podstawie art. 79 ust. 2 pkt. 1 w pkt. 2 wyroku zostało uwzględnione roszczenie sformułowane w pkt. 3 pozwu.

Sąd Okręgowy oddalił natomiast roszczenie o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za naruszenie autorskich praw osobistych powoda. Zadośćuczynienie przewidziane w art. 78 ust. 1 prawa autorskiego jest bowiem roszczeniem przysługującym twórcy. Powód nie jest twórcą, a uprawnionym z tytułu praw autorskich, zatem nie przysługuje mu roszczenie o zadośćuczynienie, zaś w następstwie umowy zawartej z twórcą na powoda przeszły tylko majątkowe prawa autorskie, co wynika wprost z § 6 ust. 1 umowy o dzieło i przeniesienia praw autorskich.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, poprzez pominięcie przez Sąd zgłoszonych wniosków dowodowych i błędne ustalenie stanu faktycznego, jak również popełnienie przez Sąd pierwszej instancji błędów w procesie decyzyjnym, które doprowadziły do wydania nieprawidłowego wyroku.

Pismem z dnia 13 września 2013 roku pozwany uzupełnił apelację, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu ponadto:

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, a mianowicie:
 - a. ustalenie, że pozwany prowadzi działalność gospodarczą wymienioną w art. 50 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych;

b. niewzięcie pod uwagę, iż pozwany wykonuje kopie utworów rozpowszechnionych w środkach masowego przekazu działając wyłącznie na zlecenie podmiotów wymienionych w art. 28 ww. ustawy;

c. niewzięcie pod uwagę, że oferta powoda znajdująca się na stronie internetowej jest ofertą wykonania usługi wyłącznie na zlecenie szkół i bibliotek;

2. naruszenie prawa materialnego, a to art. 50 pkt 1 i 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych przez jego błędne zastosowanie, oraz art. 28 pkt 2 ww. ustawy przez jego niezastosowanie.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny rozważył na nowo cały zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonał własnej oceny. Ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy są w zasadzie prawidłowe, stąd Sąd Apelacyjny przyjął je za własne. Podnieść jednak należy, że Sąd I instancji sprzecznie z zebraniem materiałem dowodowym ustalił, że „pozwany otrzymuje zlecenia od szkół i bibliotek na dany film, wykonuje kopię i wysyła”. W tym zakresie zeznania pozwanego nie są wiarygodne. Z materiału dowodowego wynika, że pozwany oferował bibliotekom i szkołom wybrane programy edukacyjne „przydatne w realizacji procesu dydaktyczno – wychowawczego w szkołach podstawowych, gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych”. Na stronie internetowej pozwanego był przygotowany formularz „zlecenia”, który zainteresowana szkoła lub biblioteka musiała wypełnić aby uzyskać konkretny program lub film utrwalony na płycie DVD (k 37). W rzeczywistości dochodziło do sprzedaży filmów i innych programów edukacyjnych.

Zarzuty apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Przede wszystkim należy się odnieść do zarzutów naruszenia prawa procesowego.

Nie sposób podzielić zarzut apelującego, że Sąd Okręgowy „nie wziął pod uwagę, iż pozwany wykonuje kopie utworów rozpowszechnionych w środkach masowego przekazu działając wyłącznie na zlecenie podmiotów wymienionych w art. 28 ww. ustawy, a oferta powoda znajdująca się na stronie internetowej jest ofertą wykonania usługi wyłącznie na zlecenie szkół i bibliotek”. Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącego pozwany nie działa „na zlecenie” uprawnionych podmiotów. Jak podniesiono powyżej pozwany na swojej stronie internetowej oferował bibliotekom i szkołom wybrane programy edukacyjne „przydatne w realizacji procesu dydaktyczno – wychowawczego w szkołach podstawowych, gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych”. Oferta jest bogata – kolekcja pozwanego oferowana szkołom i bibliotekom zawiera „blisko 2 500 filmów”. Na stronie był przygotowany formularz „zlecenia”, który zainteresowana szkoła lub biblioteka musiała wypełnić, aby uzyskać konkretny program lub film utrwalony na płycie DVD. Dowolne i oderwane od dowodów zebranych w sprawie jest twierdzenie skarżącego, że strona internetowa pozwanego to „ogłoszenie przyjęcia zlecenia wykonania kopii”. W istocie dochodziło za każdym razem do sprzedaży egzemplarza utworu audiowizualnego i to za cenę zbliżoną do zawierających między innymi marżę sklepu, cen rynkowych filmów utrwalonych na płytach DVD.

Nie jest trafny zarzut naruszenia prawa materialnego.

Nie sposób podzielić argumentacji pozwanego, że jego działalność mieści się w granicach dozwolonego użytku publicznego.

Wyłączne prawo autorskie, ukształtowane według modelu własnościowego, doznaje pewnych ograniczeń ze względu na interesy ogółu. Zasady dotyczące dozwolonego użytku publicznego są wynikiem prowadzonej przez państwo polityki oświatowej i kulturalnej. Zagwarantowanie szerokiego i szybkiego dostępu ogółu do dóbr kultury nie może się jednak odbywać kosztem twórców, stąd przepisy te powinny doprowadzić do uzyskania równowagi między indywidualnymi interesami podmiotów uprawnionych z tytułu praw autorskich a interesami społecznymi. W

przypadku dozwolonego użytku publicznego równowaga w ochronie wspomnianych interesów jest osiągnięta przez: a) wprowadzenie w niektórych sytuacjach prawa do wynagrodzenia, b) zastosowanie ogólnej reguły ustanowionej w art. 35 Pr.Aut., której znaczenie dla interpretacji poszczególnych przepisów o dozwolonym użytku publicznym jest wręcz kapitalne.

Przepisy o dozwolonym użytku, wprowadzające wyjątki w sferze bezwzględnych praw autorskich, podlegają ścisłej interpretacji i nie można ich stosować w drodze analogii. Ewentualne wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść autora i uznać, że określona sfera eksploatacji, która nie jest wyraźnie wyłączona, wymaga jego zezwolenia (E. Traple - Komentarz do art.23 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych – LEX 2011).

Przepis art. 28 (a także przepisy art. 27 i 30) PrAut traktować należy jako normatywną podstawę korzystania z utworów przez szczególnego rodzaju podmioty, takie, jak instytucje naukowe, oświatowe, biblioteki, archiwa, szkoły oraz ośrodki informacji i dokumentacji, dostrzegając, że przepisy te łączy szeroko zakreślony, wspólny cel, jak i że zostały skonstruowane pod kątem widzenia konkretnych podmiotów. Ponieważ jednym z podstawowych źródeł informacji i wiedzy są biblioteki, archiwa i szkoły, stanowiąc ogniwo łączące twórcę ze społeczeństwem, w art. 28 PrAut wprowadzono – skonstruowaną pod kątem widzenia ich potrzeb – „licencję” upoważniając do sporządzania egzemplarzy utworów w celu uzupełnienia ochrony zbiorów i nieodpłatnego ich udostępniania. Ustawą z 1.4.2004 r. artykuł ten poddany został istotnej zmianie. W aktualnym brzmieniu zezwala on na nieodpłatne udostępnianie, w zakresie zadań statutowych, egzemplarzy utworów rozpowszechnionych, jak i upoważnia do sporządzania lub zlecenia sporządzania egzemplarzy rozpowszechnionych utworów w celu uzupełnienia, zachowania lub ochrony własnych zbiorów (System Prawa Prywatnego tom 13. Rozdział VII J. Barta/ J. Preussner - Zamorska s. 432-445).

Sporządzanie przez instytucję biblioteczną (szkołę, archiwum) egzemplarzy utworów dotyczy jedynie tych zasobów, które zostały rozpowszechnione, w rozumieniu przepisów prawa autorskiego. Nie ma znaczenia, czy czynność sporządzania egzemplarza jest dokonywana przez pracowników biblioteki, czy też inne osoby działające na zlecenie instytucji biblioteczej. Istotny pozostaje przy tym cel wspomnianej aktywności, którym pozostaje: uzupełnienie, zachowanie lub ochrona zasobów. W przypadku uzupełnienia zbiorów, chodzi o pozyskanie materiału, którym dotychczas nie dysponowała biblioteka. W istocie będzie więc chodzić o materiały trudno osiągalne, w tym tzw. białe kruki. Zachowanie, a także ochrona zbioru, może odnosić się do podjęcia czynności zapobiegających utracie utworu wskutek pogorszenia się jakości nośnika materialnego, na którym został utrwalony, np. wskutek upływu czasu. Chodzić więc może o egzemplarze utworów, które z uwagi na częstotliwość korzystania z nich podlegały daleko idącym deformacjom, uszkodzeniom, a nawet takie, które zostały zagubione lub skradzione (B. Jewuła, S. Stanisławska-Kloc, Prawo autorskie, s. 135).

Istotne jest, że egzemplarz takiego zwielokrotnienia nie ma być wypożyczany „obok” istniejącego dotąd egzemplarza, tylko „zamiast” niego, nie może więc w ten sposób zostać zwiększona liczba egzemplarzy w obiegu. Uzupełnienie dotyczy sytuacji, gdy biblioteka, nie mając własnego egzemplarza, z wypożyczonego robi odbitkę.

Użycie przez ustawodawcę zwrotu „sporządza” lub „zleca sporządzenie” wskazuje, że to podmiot uprawniony musi uznać na podstawie analizy stanu swoich zbiorów, że istnieje konieczność sporządzenia kopii rozpowszechnionego utworu w celu „uzupełnienia, zachowania lub ochrony własnych zbiorów”, a następnie sporządzić kopię we własnych zakresie lub zlecić sporządzenie tejże kopii osobie (instytucji) trzeciej.

Podkreślenia wymaga, że dokonywanie zwielokrotnień utworów dostępnych na rynku pierwotnym, mieszcząc się w przesłankach art. 28 pkt 2 PrAut., stanowiłyby jednocześnie naruszenie słuszych interesów podmiotu praw wyłącznych. W przeciwieństwie bowiem do sytuacji, gdy utwór zwielokrotniany jest w celu zachowania bądź ochrony zbiorów, działanie takie nie bazuje na zakupionym przez bibliotekę oryginalnym egzemplarzu utworu i faktycznie zmierza do pomnożenia ilości egzemplarzy dostępnych w handlu (obiegu pierwotnym). Przepis art. 28 pkt 2 Pr.Aut. nie stanowi wystarczającej podstawy do rekonstrukcji normy wyznaczającej zakres dozwolonego użytku. Zakres ten należy każdorazowo ustalać z uwzględnieniem klauzuli generalnej zawartej w art. 35 Pr.Aut. (Tomasz Koellner - Licencja ustawowa z art. 28 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz.).

Odnosząc te uwagi do okoliczności faktycznej rozpoznawanej sprawy, należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, że pozwany nie może skutecznie powoływać się na przepis art. 28 pkt. 2 Pr.Aut. Jego działalność nie służy celom wskazanym w tym przepisie – uzupełnieniu, zachowaniu lub ochronie zbiorów bibliotek i szkół. Biblioteki i szkoły nabywają od pozwanego płyty z filmami w celu poszerzenia (gromadzenia) swoich zbiorów.

Nie ma żadnych podstaw, aby traktować pozwanego jako „kopistę”, który wykonuje kopię utworu na zlecenie podmiotu uprawnionego do korzystania z dozwolonego użytku publicznego w myśl przepisu art. 28 PrAut, ponieważ dla szkoły lub biblioteki konieczne stało się uzupełnienie, zachowanie lub ochrona własnego zbioru rozpowszechnionych utworów.

Sąd I instancji trafnie wobec tego przyjął, że działalność pozwanego polega na bezprawnym zwielokrotnianiu utworów i wprowadzeniu ich do obrotu.

Nie bez znaczenia jest również okoliczność, że pozwany w swojej kolekcji posiada katalogi filmów zgrupowanych na jednej płycie DVD i w ten sposób tworzy „nowe” egzemplarze kilku utworów. Placówka oświatowa lub biblioteka może jedynie nabyć jedynie pakiet filmów zgromadzonych na jednym nośniku. I tak przykładowo szkoła czy biblioteka może zakupić (tylko i wyłącznie) gotową płytę nr 1050, zawierającą pięć skompletowanych przez pozwanego odcinków serialu(...)

Warto zauważyć, że to na pozwanym spoczywał ciężar dowodu, że jego działalność mieści się w granicach dozwolonego użytku publicznego. Pozwany temu obowiązкови nie sprostał ograniczając się do wykazania, że nabywcami egzemplarzy utworu były szkoły.

Niezależnie od tego pozwany w prowadzonej działalności gospodarczej powoływał się na posiadanie koncesji udzielonej przez Ministerstwo Kultury i Sztuki nr 38V, choć wygasła ona z dniem 1 stycznia 2001 roku, sugerując nabywcom oferowanych na stronie filmów i programów telewizyjnych, że działa on na podstawie ważnej koncesji i ma prawo do sprzedaży określonych egzemplarzy utworów (k 36, k 43 i k 44). Pozwany również w odpowiedzi na pozew prezentuje stanowisko, że „działa a podstawie koncesji Ministerstwa Kultury i Sztuki nr 38V” (k 55).

Argumentacja skarżącego, że działalność pozwanego była przedmiotem oceny w postępowaniu karnym, nie może odnieść zamierzonego skutku. Przede wszystkim należy podnieść, że sąd karny ocenił, czy czyn pozwanego wyczerpuje znamiona przestępstwa przewidzianego w kodeksie karnym i nie ma to wpływu na ocenę zasadności roszczeń dochodzonych przez stronę powodową w tym postępowaniu. Ale skoro apelujący powołuje się na pogląd sądu w sprawie karnej, to należy zauważyć, że sąd ten uznał, iż wbrew twierdzeniom oskarżonego jego działalność nie mieści się w granicach dozwolonego użytku publicznego. Można również zacytować fragment uzasadnienia (k 72): „oskarżony po uprzednim utrwaleniu w celu zwielokrotnienia, szeregu nadawanych przez telewizję utworów, sam występował z ofertą sprzedaży ich kopii placówkom oświatowym”.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym należało orzec z mocy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. i art. 108 k.p.c. oraz § 10 ust. 2 pkt. 2 oraz § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.02.163.1349).